

Žijeme příliš rychle – zpomalme!

Manželé Sivekovi jsou vzácně harmonický pár. Zatímco pan Viliam Sivek se velmi úspěšně věnuje hotelnictví a cateringu, jeho choť Kateřina se neméně úspěšně zabývá pomocí lidem v krizi, s duševním onemocněním nebo s psychickými obtížemi

➤ **Když se ohlédnete na svoje působení, na co z něj jste nejvíce hrdí? A co naopak považujete za největší prohru?**

K. S.: Jsem hrdá na vybudování funkčního zázemí psychosociální pomoci v části Středočeského kraje se zásahem do Prahy, kdy se na nás s důvěrou obraceli lidé s psychickými obtížemi, v krizi nebo i s vážným duševním onemocněním.

Prohra je pro mne stav finální, stejně tak jako výhra a já jsem stále na cestě životem. Špatné zkušenosti jsou pro mne dobré v tom, že v podstatě ukazují, jakým směrem jít nechci nebo nemůžu. Mnoho jsem se díky nim naučila a nyní bych neměnila.

V. S.: Pochopitelně lze vyjmenovat různé podnikatelské úspěchy, ať již jde o profesionální zvládnutí řady mimořádně náročných a pro Českou republiku prestižních celosvětových akcí, jako například cateringu pro Český dům na LOH v Číně, ubytování účastníků mistrovství světa v ledním hokeji v roce 2005 a v roce 2016 konaných v Praze a Ostravě či řady lékařských kongresů, jejichž zajištění představovalo velké nasazení lidí a prostředků, práci bez nároku na oddech nejen moji, ale i mých spolupracovníků. Hrdý jsem zároveň samozřejmě i na dobré podnikatelské jméno naší společnosti.

Jako člověk a podnikatel si nejvíce cením dvou úspěchů. Jednak toho, že po 28 letech podnikání se mohu lidem podívat zpříma do očí, že se nemám za tu dobu za co stydět. To neznamena, že neexistuje partner, se kterým bych se neshodl, ale vždy i takové vztahy byly na rovinu a s otevřeným hledím. Za druhý životní profesní úspěch považuji, že jsem obdržel z rukou prezidenta republiky vyznamenání Za zásluhy o stát I. stupně. Dnes je někdy módní takovou věc dehonestovat nebo na protest proti něčemu státní vyznamenání vracet. Já však přiznávám ote-

vřeně, že udělení vyznamenání bylo pro mne překvapením a osobně si jej velmi cením.

Člověk nerad hovoří o tom, co se mu nepovedlo. Já však jako největší neúspěch vidím, že jsme nebyli ještě lepší. Podmínky pro to byly, není třeba hledat důvody někde jinde, prostě jsme si některé věci raději ulehčili, než abychom více chtěli sami od sebe. To platí pochopitelně i pro mne.

➤ **Jak jste přišli na myšlenku Modrých dveří? Co tato aktivita lidem poskytuje a jak se rozvíjí?**

K. S.: V roce 2010 jsem vypracovala poměrně rozsáhlou analýzu existence pomoci

lidem v krizi nebo s psychickými obtížemi, také jak si stojí pomoc pro lidi s duševním onemocněním ve východní části Středočeského kraje. Neexistence takovéto pomoci se přitom potvrdila. Pak už byl jen krok k přemýšlení o tom, jak s tím něco udělat. Protože byl této myšlence nakloněn i Viliam, tak jsme společnými silami vpluli do budování zázemí pro Terapeutické centrum Modré dveře, které získalo od té doby tři pevná centra v Praze, Říčanech a Kostelci nad Černými lesy. Centrum má širokou působnost i v terénu u těch, kteří z důvodu své vážné nemoci nemohou přijet do ambulance; v Praze máme terénní formou dokonce i krizovou pomoc především tam, kde je v rodinách dítě. Financování Modrých dveří není hrazeno z našich zdrojů, a tak se usilovně snažím po dobu již sedmi let o financování takzvaně vícezdrojové. Jeho řízení je nesmírně náročné – získání finančních zdrojů a jejich administrace. Naše služby jsou většinou pro klienta zadarmo. Paradoxně ty profese, které pomáhají, patří mezi velmi špatně financovatelné, přestože naši odborníci si stojí velmi dobře na poli odborném. Nespolečnost pro nás dvou zásadních legislativ – zdravotnické a sociální – je také velkou nesnází. Přes to všechno v tuto chvíli míříme k reformě psychiatrické péče a jsme plně připraveni mít mobilní terénní tým. Naše aktivity již za ty roky pomohly řádově několika stovkám lidí zkvalitnit jejich život; někdy stojí doslova za záchranou života.

➤ **Co říkáte aktuálnímu ovzduší ve společnosti? Z čeho pramení určitá podrážděnost řady lidí, když se zřejmě máme nejlépe v dějinách?**

K. S.: Ve společnosti se ztrácí vzájemný osobní kontakt, vše se zrychluje. Posedět s přáteli a popovídat si s nimi, to již dnes všichni neumějí. Dnešní dospělá generace neumí mnohdy zacházet s elektronizací

Ocenění pro Terapeutické centrum Modré dveře

- **Certifikát Společnost přátelská rodině**
Udělila: Síť mateřských center o.s., 5. 11. 2013
- **Finalista soutěže Manažer roku 2014 (pro Kateřinu Sivekovou)**
Udělily: Česká manažerská asociace, Svaz průmyslu a dopravy ČR, Konfederace zaměstnan. a podnikatelských svazů ČR
- **Cena za aplikaci age managementu (vítěz za rok 2013) pro Kateřinu a Viliama Sivekovi**
Udělila: Rada kvality ČR
- **Cena Floccus**, 29. 1. 2015
- **Národní cena ČR: Společensky odpovědná organizace 2015 (Obor neziskové organizace)**
Udělila: Rada kvality ČR
- **Cena za návrat do života (Projekt Modrými dveřmi do života)**
Udělila: Česká společnost pro jakost, 28. 11. 2017
- **Neziskovka roku 2017 (2. místo)**
Udělila: Nadace rozvoje občanské společnosti

MANŽELÉ SIVEKOVI.

PhDr. Kateřina Siveková (44) je generální ředitelkou a statutární zástupkyní Terapeutického centra Modré dveře, s centry v Kostelci nad Černými lesy, Říčanech a Praze-Hostivaři. Viliam Sivek (72) je generálním ředitelem společnosti Sivek Hotels.

a virtualizací světa, a už vůbec to neumí učit své děti. Logicky, je to také nikdo neučil, protože ta technologie neexistovala. V rychlosti vyvíjejícího se světa je tak velmi obtížné najít tu správnou míru. Je velký tlak na výkon, a méně výkonní lidé tak více selhávají, přestože by jinak mohli odvést dobrý kus práce. Selhávají dokonce i ti velmi výkonní, protože bývají prostě příliš dlouho v pracovní expozici. Vše logicky vyústí do podrážděnosti a únavy či až k nemocem. Tuto problematiku také řešíme velmi často v našich ordinacích.

V. S.: Nejsem psycholog ani sociolog, ale svůj názor na to mám. Jako malý kluk jsem z důvodů perzekuce mé rodiny musel pět let fárat na Ostravsku, potom jsem byl topičem a posunovačem u dráhy. Přiznám se, že jsem nečetl žádnou studii, že se máme nyní nejlépe v dějinách. Mně přišlo prvních 30 let mého života normálních. Koneckonců i za krále Holce se tvrdilo, že bylo velmi dobře a že za groš byla ovce. Ale vážněji. Určitá míra podrážděnosti či nespokojenosti mezi lidmi bude vždy pozitivní, protože s sebou přináší nalézání nových cest. Jen nelze vytvářet zase věčné pravdy a odsoudit toho, kdo se s nimi neztotožní, že je ten špatný. To je iracionální uvažování. Vývoj vědy a pochopitelně i společnosti je postaven na měnění a upřesňování starých pravd, a tak se nebojme nových myšlenek. To určitě lidem pomůže. A jak praví staré přísloví: Nejen chlebem živ je člověk. Tedy k jeho spokojenosti nepostačuje pouhý hmotný dostatek, jak ukazuje i dnešní situace, ale také stanovení společných cílů „za horizontem“, což je úkolem politiků, a nikoli jejich tak populární vzájemná dehonestace.

➤ **Stále přibývá náznaků, že naše společnost směřuje do hluboké krize. Domníváte se, že je tomu opravdu tak? A jak se proti ní můžeme bránit?**

K. S.: Mám za to, že společnost vždy v nějaké chvíli vstupuje do krize. Krizi jako takovou nevnímám negativně, ostatně je to dobrý čas na změnu. Co je důležité: nepadat do krize dlouho a dlouho v ní nebýt, ale co nejrychleji jí bez vedlejších následků úspěšně projít. Což by mohlo symbolizovat jakýsi přerod. Myslím, že dnes to vnímá mnoho lidí, snaží se řešit to drobnými kroky sami u sebe – žijí víc ekologicky, takzvaně bez obalu, vracejí se k rituálům, k tradičnějšímu pojetí role muže a ženy, chodí více do přírody apod. Ano, vedle toho jsou lidé, kteří ještě „spí“. Snaží se urvat z každé chvíle co nejvíce, a to hlavně ve hmotné rovině. Je fakt, že ty, kteří rozhodují o velkých věcech, vidím spíš jako ty spící. A jak se proti tomu bránit? Podle mne: zastavit se a podívat se, jestli ten život, který žijeme, je skutečně ten, který chceme. Jestli to, po čem bažíme, je to, co nás opravdu uspokojuje, a není to jen rychlý cukr, který když sníme, jdeme rychle po dalším. Myslím, že stejně všichni lidé touží po tomtéž, být opravdu šťastní a svůj život žít a prožívat. Jen na to někteří občas zapomenou...

V. S.: O přechodu společnosti do krize se hovoří již řadu let. Různí prognostici ji určují vždy na rok dopředu už od té v roce 2008. Zatím k nám nijak nepřichází. Pokud v ni ale uvěříme, tak skutečně přijde. Tady opravdu nemohou podnikatelé udělat víc už proto, že se pohybují v určitém determinovaném prostředí se stávajícími a neustále se měnícími zákonnými úpravami a zejména

vnitřní politickou situací. To je odpovědností politiků. Jejich úkolem není řešit, s kým ano a s kým nikdy, proti komu ano a proti komu ne. Především musejí vytvořit prostředí, které bude inspirující pro aktivitu lidí, pro podnikání a rozvoj vzdělání a věd. Pokud stát nepodniká, respektive neinvestuje do veřejně prospěšných aktivit, spíše se stále jen analyzuje a málokdo chce převzít odpovědnost za rozhodnutí, že se něco vybuduje, potom se společnost zmítá ve zmatcích.

A ještě jedno pro mě důležité přísloví, které mě provází životem: Přej a bude ti přáno, dej a bude ti dáno. Moc bych si přál, aby naše společnost na něj nezapomínala.

➤ **Máte před sebou nějaký cíl, nějaký ideál, který se vám dosud ještě nepodařilo uskutečnit?**

K. S.: Ano, dává mi smysl vytvořit propojenou síť biopsychosociální pomoci v naší zemi. Nemám ambice, aby to vše zaštitily Modré dveře, ale dnes se mnoho organizací s podobným zaměřením snaží o zasíťování takovéto komplexní pomoci a to mi již smysl dává. Aby jednou, když se v rodině dospívající dítě pokusí o sebevraždu, lidé

Ocenění pro Viliama Siveka

- Několikanásobný manažer odvětví
- 2x osobnost cestovního ruchu v letech 2005 a 2015
- Podnikatel roku
- Hoteliér roku
- Gentleman PRO
- Držitel státního vyznamenání I. stupně Za zásluhy o stát v oblasti hospodářské 2016 VS

věděli, komu mají zavolat a s kým se o tom mají bavit; kdo jim poradí, co dál. Aby lidé s duševním onemocněním byli vnímáni jako lidé s jakýmkoli jiným onemocněním. Aby jednotlivci i rodiny věděli, kam se mohou obrátit pro pomoc, když přestávají být šťastní a nevědí, co mají udělat, aby jim bylo lépe.

V. S.: Ano, mám. To je již však otázka tak osobní, že na ni nemohu odpovědět. Je to tajné přání a jako tajné musí do naplnění zůstat. Myslím, že jej nosíme v sobě skoro všichni. Neberme jej nikomu, možná se někomu splní. ■